

Forord Aarhus Pædagoger

Temanummer

*Publ. i Aarhus Pædagoger, Temanummer udgivet af BUPL Aarhus Kommune, uå.
Tekster fra skrivekursus foranstaltet af BUPL (Lisbeth Saugmann, Niels Mors og
Flemming Mouritsen), ca 1977.*

Den skrift, der står på de følgende sider, er skrevet på et skrivekursus, der løb af stabelen i perioden februar til maj i år. Kurset var foranstaltet af BUPL-Aarhus.

Når vi belemrer jer med det og håber, I gider læse det, er det, fordi vi mener, at det kan have interesse for andre end os selv. Og så for eksemplets skyld. Derudover har det været en vigtig pisk og gulerod for os at sigte mod sammenskrivning af et nummer af Aarhus Pædagoger. Der var ingen vej uden om at skrive og skrive om og skrive om igen og få det færdigt. Det kan gøre ondt at skrive, hvad enhver ved. Det kan også være en hel fornøjelse – en fornøjelse af de sjældne.

Der er mange slags skrift i bladet her. De fleste bidrag handler om eller har tilknytning til dagliglivet med børn og voksne i børnehave og vuggestue. Bidragene afspejler, hvad vi først og fremmest har arbejdet med på kurset, og hvad deltagerne overvejende har været interesseret i.

Vi har dog arbejdet med den mere teknisk betonedede skrift, der indgår i pædagogarbejdet (rapporter, ansøgninger, anbefalinger. Den slags), og som plager de fleste. Der er et par eksempler på den type skrift i afsnittet: »Vedr«. Her kan man se et par nærmest modsatte måder at skrive til myndigheder. I lyset af det øvrige stof bliver også disse ansøgninger næsten til historier af en særlig mærkelig slags.

Som det gik, fik det meste af skriften karakter af historier. Dem er der flere

slags af. Der er historier fortalt af børn, oplæg til børnebøger på det nærmeste. En af dem er en fantastisk skrøne, to er realistiske hverdagshistorier om livet mellem børn og voksne. Der er også eksempler på historier fortalt af børn og nedskrevet af voksne. Der er en stribe historier om børn og deres måder at få det sagt på, så de voksnes manéer bliver sat i et skrålys. De historier var det første, vi gik igang med, dels for at få tærsket skriveriet i skred, dels for at få lukket øjne og ører op for den hverdag og de børn, vi vader rundt i, og som er så selvfølgelig, at man knap sanser det som noget særligt. I det stykke kan skriften også være et redskab.

Derfra gik vi videre med historier om voksne, forældre og pædagoger og historier om de andre, dem, der nærmest er på gæsteoptræden i børnehaven, voksne såvel som børn. På den måde blev historierne et redskab til at formidle erfaringer fra livet i institutionerne, ikke som forklaring eller for at pædagogisere, men snarere for at få fortalt en god historie, der kunne give en anden vinkel på det liv. Man kan til en vis grad sige, at vi har brugt historieformen til at rense ud i forklareri og de vanemæssige pædagogiske manéer, for på den måde at få andre dimensioner frem.

At få fortalt de historier og få opøvet et redskab til at gøre det, har mening i sig selv – efter undertegnedes uforbederlige mening. Men derudover er der en række grunde til, at vi (dvs. Lisbeth Saugmann,

Niels Mors og undertegnede) tog initiativ til at få et skrivekursus op at stå.

For det første er skrift og beherskelse af skrift en væsentlig faktor i samfundet både politisk, arbejdsmæssigt og kulturelt. Skriften er på mange måder monopoliseret af diverse slags magthavere. De fleste af os har kramper og blokeringer, når det gælder skrift – af så mange grunde. Det er den måde monopolet virker på. At få pillet lidt ved det, er ikke det ringeste formål med kurset. Dvs. gøre skrift til et redskab, man kan bruge, bl.a. til at formulere ens egne erfaringer op mod de andres. Pædagoger ytrer sig sjældent selv om deres arbejde, om hverdagen i institutionerne, om pædagogikken og om børnene – på skrift altså.

Det gør til gengæld en sværm af udenforstående forstå-sig-påere: bureaukrater, teoretikere, pampere, seminarielærere, psykologister, akademikere osv. osv. Hvem skriver fx Børn og Unge. Det er også skriftkloge. Det er også sjældent pædagogerne, der skriver børnebøgerne, og de er dog nærmest kilden.

For det andet er skriften et redskab til at formulere, formidle, opdage og udvikle

den dagligdag, man går i. Ligesom den kan være et redskab i forholdet til ungerne og til at frembringe samvær med dem, hvad enten det nu er ens egne historier eller det er ungernes, der bliver sat i skrift. Der er et utal af måder, skriften kan bruges på både i forhold til børn og til voksne.

For det tredje har vi nogle erfaringer med at skrive. Vi har skrevet en hel del selv, uden at vi derfor har fået skrevet os gennem vores egne kramper, men vi ved noget om, hvad der brænder på og også om glæden ved at kunne få det skrevet. Vi har derudover redigeret tidsskrifter og den slags. Det betyder, at vi har arbejdet med andres skrift. Da vi lavede nogle numre af tidsskriftet *BIXEN*, hvor pædagoger for en gangs skyld har skrevet det meste af stoffet, kunne det nogle gange antage karakter af en slags skriveskole. Vi har gjort nogle erfaringer i den forbindelse, som vi godt ville udvikle og befordre videre. Det er, hvad vi har prøvet med dette kursus og håber også kan ske i senere omgange, for arbejdet er spændende og vigtigt, efter hvad vi selv synes.